

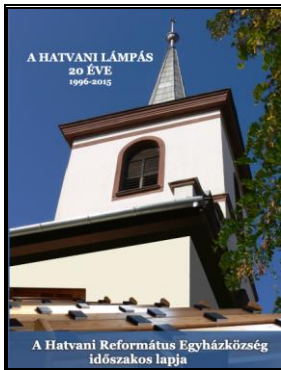
2015. ADVENT

21. évfolyam 76.

LÁMPÁS

A HATVANI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

KÉPES BESZÁMOLÓ

20 év történelem bizonyágtételekkel tarkítva! Megjelent a Lámpás 75 száma egy kötetben.

Nézz fel! Keresztény Fesztivál 2015

Minden napra kell egy kulcs
Gyerektábor 2015

Kedves Testvérek!

A megújult Lámpás újság minden kedves Olvasójának áldott és Jézus visszaváró adventet, majd hálaadó karácsonyi ünneplést kívánunk!

A Lámpás Szerkesztősége

TANÍTÁS

Örvendezz: Jézus ismét eljön!

Jézus szegényen, emberi ábrázatban és elrejtettségben született meg Betlehemben. Életében elvégezte a megváltás művét, amelynek hatékonyságáról több mint két milliárd ember vall ma is. Ez a vallomás ma némelyeknek nagyon sokba kerül. A Közel-Keleten, elmúló évünkben is, sok száz ember tette le életét mártírként hitéért, mert jobban szerette Jézust, mint saját életét!

Jézus vissza fog jönni! S akkor majd azok fognak trónokra ülni, akiknek fejét vették az evangéliumért (Jel 20,4). Hogyan érkezik meg ismét Jézus? Három újszövetségi görög kifejezés foglalja össze reménységünket:

1. Jézus eljövetele *parúszia* (Mt 24,27) lesz. A korabeli nyelvhasználatban ez a kifejezés a király érkezését, „erőteljes megjelenését” írta le, amikor hívei örömmel fogadják, ellenfelei pedig megrémülnek.
2. Jézus eljövetele *epifánia* (2Tim 1,10) lesz. A szó „isteni felragyogást” jelent. Amikor Jézus eljön, hirtelen fény fogja beborítani világunk sötét egét. Minden szem meg fogja látni Őt, s akkor minden sötét titokra fény derül. Véget ér Isten népének nyomorúsága, a testi halál szomorúsága, mert a Világ Világossága új korszakot hoz számunkra.
3. Jézus megjelenése *apokalipszis* (Lk 2,32; Jel 1,1) lesz. Ez a „lelepleződés” a történelem titkának megértése, és Jézus személyének teljes bemutatása lesz. Meglátjuk majd Őt úgy, ahogy van!

Te is várod Jézust? Én egészen bizonyos vagyok abban, hogy vissza fog jönni, hiszen már most is hallok a hangját, és érzékelem erős kezét és Lelkének érintéseit.

Dr. Tatai István (lelképásztor)

 BESZÁMOLÓK

A mennyei hang hangzott el

Az Immánuel kórus énekszakos hívőkből álló csapat, eddig számos helyen énekeltek. Az a céljuk, hogy Isten szeretetét osszák szét világszerte, és az éneken keresztül az evangéliumot is hirdessék.

A Hatvani Bajza József Gimnáziumban kezdték szolgálatukat nálunk, azután a Hatvani Vadászati Múzeumban, az Órbottyáni Szeretothonban, a veresegyházi református templomban, a hatvani református templomban és legutóbb a jobbágyi művelődési házban énekeltek. Az első alkalomtól kezdve érezhető volt a Szentlélek jelenléte.

Az első rész világhírű operaszerepekből állt, a második pedig dicsőítő dalokból, amelyből hét ének magyarul hangzott el. Mennyi munkát fektetett ez az alázatos kórus abba, hogy szolgálatuk érhető legyen a közönségnek! Azt mondták, hogy minden héten összejöttek gyakorolni, és megtanulták a szövegeket. Ennek a kórusnak a szépsége az is, hogy a 24 fős csoportban kilenc házaspár van, szerintem ez magában is példamutató. Bátrak is voltak, mert a saját kisgyerekeiket is elhozták magukkal, közöttük egy négy hónapos kislányt is. Csodálatos volt, hogy a koncert alatt egy kisgyermek sem sírt.

Nemcsak a hangjuk volt szép, hanem a szívükkel és lelkükkel énekeltek, amely a közönségre hatott. Az alkalom előtt és a végén együtt, kézen fogva, mindenki buzgón imádkozott. Minden alkalmon felhangzott a mennyei hang, amely a hallgatók szívét megérintette. Sokan sírtak.

Számunkra nagyon megrendítő volt az utolsó alkalom, amely a jobbágyi művelődési házban volt. Az épület nagyon réginek és kihaltnak tűnt, az elmúlt években csak raktárként használták. Ez érezhető is volt. A fellépés előtt azonban a testvérek önzetlen munkájával itt is sikerült rendet tenni. Mindezért nagyon hálás vagyok. Elkezdődött a próba. A jobbágyi testvérek hozták a virágokat és kidíszítették a színpadot, így az sokkal barátságosabb lett. Elkezdődött a koncert, a szép mennyei hang betöltötte a termet, olyan lett, mintha életre kelt volna az egész épület. Két órán át az ember szíve elolvadt, mint a hó. Az alkalom végén megköszönte lelkipásztorunk a dalokba csomagolt evangéliumot. Ekkor olyan indíttatást kaptunk a szívünkben, hogy megöleljük egymást. Akkor mindenki sírni kezdett, és ők, a kórustagok is lementek a színpadról átölelni az embereket, akik jelen voltak. A Róma 5,5 Ige vezetett bennünket: „Szívünkben áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” Valóságos mennyei szeretetet éreztünk!

Hazautazásuk után visszajelzést is kaptunk. A jobbágyi alkalmon valaki látomást kapott: a mennyből erős fény áradt az Immánuel kórusra, és ez a fény tovább jutott a közönségre. Dicsőség az Úrnak!

Kim Sun Taik és Bokyeung

Várákozás Istenre

A mátraházi nyári Parakletos családi konferencia két estéjének is ezt a címet adtuk: *Várákozás Istenre*. Az igehirdetés után énekelünk, imádkoztunk, majd Mária-módján vártunk az Úr hangjára. Eleinte úgy éreztük a várákozásban, mintha szülés előtt lennénk. Aztán valaki megosztotta látomását a berozsdásodott csapokról: – Isten élő vize itt van közöttünk és bennünk, de már régen nyitottuk ki szabad szívvel a szelepeket, azaz szívünket és szánkat, hogy lelki ajándékai megnyilvánuljanak, és áldása szabadon kiáradjon a közösség építésére.

Bűnbánatot tartva, kis idő múlva Isten erőteljes próféta i gékkel ajándékozott meg bennünket. Többen személyes áldást kaptak, és egy édesapa átadta nyilvánosan életét az Úrnak.

Elmondása szerint Isten megmutatta neki, hogy fiatal éveiben hogyan mentette meg a biztos haláltól, amikor a Tiszába ugrott. Most pedig megértette, hogy Jézus keresztáldozata a biztos kárhozattól mentheti meg. Istennel való találkozását egész családjának elmondta. Jó őket látni: férj és feleség, öt gyermekükkel együtt, jönnek az istentiszteletre.

A betegekért is imádkoztunk. Mielőtt ezt megtettük, többen felálltak, s bizonyoságot tettek arról, hogy a közelmúltban Isten miként gyógyította meg őket irgalmából. Összességében elmondhatjuk, nem nekünk kellett Istenre várakoznunk Mátraházán, hanem Isten várt ránk, hogy mihamarább befogadjuk hit által személyét a Szentlélek által. Mert igaz a 165. énekünk: *„Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni, hódolattal elé állni... Általjárász Te mindent, Rá ragyogni engedd Életadó, áldott Lelked! Mint a kis virág is Magától kibomlik Rá, ha csöndes fényed omlik...”*

A következő nyári ifjúsági és családi tábor 2016. július 25–29 között Vajtán kívánjuk megtartani.

Dr. Tatai István

BIZONYSÁGTÉTEL

Megtérésem története

Régóta érzem, hogy változtatnom kell az életemen. Mindig hallottam „valamit”, de nem hallottam tisztán. Eljártunk vasárnap templomba, ahogy utazós életünk engedte, és csendben, szeretetben neveltük öt gyermekünket feleségemmel. Minden szépen alakult, gyönyörű gyermekek, szerető feleség, jó munkahely, anyagi biztonság. Mindeközben azért éreztem azon kompromisszumok hatását, amit saját lelkeimmel kötöttem, hogy ez még belefér, más is így csinálja, stb.

Egyik nap jött a lehetőség, hogy csatlakozhatunk a nyári családi táborhoz Mátraházán. Gondolkodás nélkül rávágtam, hogy megyünk, pedig még azt sem tudtam, hogy hol van és mit fogunk ott csinálni. Éreztem valamiféle erőt, ami azt súgja, hogy nekünk ott a helyünk és mennünk kell.

Hogy a táborba eljussunk, sok akadályt kellett legyőznünk. Az utazás napjának reggelén még dolgoznom kellett egy sürgős munkán, az autóm pedig bedöglött. Végül mindkettőt sikerült megoldani és eljutottunk.

Olyan szeretet fogadott, amelyen csodálkoztam, hiszen csak néhány embert ismertem. Az első alkalmon azonban kezdett a világosság szívembe áradni. Meghallottam valamit Isten szavából. Még nem szóló tisztán, de éreztem, hogy jó az, amit hallok. Az egymást követő alkalmak és imádkozások egyre érthetőbbé tették a szót.

Így jutottam el egyik esti alkalmon a bűneim megvallásáig. Amikor készültem letenni bűneimet Jézus elé, éppen elkezdett hangos szóval imádkozni egyik testvérünk, melynek hatására olyan erős képet kaptam, hogy úgy éreztem, ott vagyok a kereszt alatt. Letettem a bűnöket. Ekkor a kereszt mögül megindult a víz és elmosta azokat, de velem együtt. Becsuktam a szemem, majd amikor kinyitottam, a Tisza alján találtam magam. Itt jártam már egyszer tinédzser koromban, amikor egy edzőtáborban Tokajnál sátoroztunk a rakamazi parton. Az edzések között a stégről ugráltunk a vízbe. A hely sajátossága, hogy itt csatlakozik a Bodrog a Tiszába, így a vízmélység igen jelentős. Ez természetesen kihívás egy fiúnak, aki éppen próbálgatja a határait. El is fogadtam a kihívást, ami így visszagondolva inkább kísértés volt, és beugorva a Tiszába lemerültem az aljára. Úgy gondoltam, hogy majd ott megfordulok, és egy erős rúgással a felszínre jövök. Nem így történt. Az aljzat csupa iszap volt. Térdig süllyedtem benne, és beleragadtam. Meghült bennem a vér, és egy pillanatra elhagyott az erőm. A zavaros víz miatti teljes sötétség és az 5-6 méteres víz okozta nyomás a lelkemet is majdnem agyon nyomta. Ekkor azonban hirtelen egyértelművé vált a megoldás, csak engedelmeskedtem neki. Hogy ez honnan jött? Eddig nem tudtam, de ma már tudom. A lábaim megmeredtek, lábfejem előrefeszült és elkezdtem a karjaimmal erőteljesen evezni. Ezzel sikerült kiszabadulnom. Természetesen minden másodperc óráknak tűnt, és majdnem úgy is volt, mert amint felfelé igyekeztem, el is fogyott a levegőm, vizet nyeltem. A felemelkedés közben erősödő fényt és annak kiteljesedését a felszínen nem tudom szavakba önteni. Túléltem. A barátaim csak azt látták, hogy feljőve köpködöm a vizet és levegőért kapkodok, de nem tudták, hogy mi történt velem és nagyon nem is kérdezték, amikor azt látták, hogy kimászok a stégre. Ezt az emléket magamba zártam, azóta nem is beszéltem róla, csak néhány embernek. Lassan el is felejtettem.

Ahogy ezt az emléket ott imádkozva újraéltem, megszólalt István: „Aki úgy érzi, hogy az Úr megszólította, jöjjön ki most! Ne szalassza el a lehetőséget!”. Én azonnal engedelmeskedtem, mert megértettem, hogy egyszer már megmentett és szólt hozzám az Úr, csak nem figyeltem. Szinte a saját diadalmamnak tartottam a megmenekülést, bár az, hogy nem beszéltem róla, azt mutatja, hogy legbelül tudtam az igazságot.

Ez a tábor és az ottani alkalmak megmutatták a megtérés útját, és megértettem elhívásomat. Jó volt engedelmeskedni neki. A Szentlélek betöltött azon az estén, azóta is munkálkodik bennem. Másképp látom a világot és magam. Sok mindennel szembe kellett nézmem, amihez korábban nem volt erőm, de most meg tudom tenni. Ezt a változást minden nap megköszönöm, és dicsőítem az Urat az Ő munkájában.

Baróthi Balázs

Szeret az Úr

Az életünk során mindannyian úton vagyunk valahová. De ha Jézus Krisztus a mi Urunk, akkor Ő határozza meg az utunkat.

„Az Úr irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki” (Zsolt 37,23).

Van, amikor sima úton járunk, és nem botlik meg a lábunk, hanem könnyedén sétálunk át az életen. És van, amikor Isten akarata az, hogy életünk válságba kerüljön, hogy a tőle való állandó függőséget megtanuljuk. Ekkor köves talajra tévedünk, és elakadunk az úton. Amikor megállásra kényszerülünk egyes nehézségek miatt, csalódást érzünk és csüggedést, ami megnehezíti a visszatérést a régi utunkhoz. Valami hasonló történt velem is a múlt évben.

Marzahn Szilvia vagyok, és tíz évvel ezelőtt jöttem ide, a hatvani református gyülekezetbe. Jürgennel, a férjemmel magunk mögött hagytuk a németországi Regensburgot egy új munkahely miatt. Első gyermekünk, Olívia 2010-ben született, és tavaly vártuk a második gyermekünket.

A második terhesség elején minden rendben ment, de aztán Isten hirtelen megállított bennünket. Hát, erre egyáltalán nem számítottam! 2014 karácsonya előtt jártunk, amikor a 18 hetes ultrahangvizsgálaton a magzat méhen belüli elhalását diagnosztizálták. A diagnózis hallatán magamban felkiáltottam: „Istenem, ez nem lehet igaz! Hiszen eddig minden vizsgálatom jól sikerült, és rendben ment az életem. Ma pedig mindennek vége? Miért én és miért most?”

A férjemmel együtt úgy éreztük, hogy az egész világ fordult egyet velünk, és kettétört az

életünk. Az eltervezett jövőnk a második gyermekünkkel egy másodperc alatt tűnt el, és a helyén csak üresség, szomorúság, kétségbeesés, tehetetlenség, düh és fájdalom maradt.

*„Vesd az Úrra terhedet, és Ő gondot visel rólad”
(Zsolt 55,23).*

Az operáció előtt rengeteg gondolat száguldott át a fejemben, és kétségek gyötörtek: „Miért történik ez velem? Mit akar Isten ezzel? De hát Istennek van ereje és hatalma, hogy megtartsa a babát, akkor miért veszi vissza tőlünk? Mit rontottam el? Talán az én hibám?” Ez bizony kemény hitpróba volt számomra, olyan nagyméretű, amivel még nem találkoztam eddigi életemben. Mint húsz éve megtért hívő keresztény, mindig azt tapasztaltam, hogy Isten szeretetteljes, gondviselő Isten, és nem hagy hiába szenvedni. Ezt figyelembe véve nem tudtam elhinni, hogy Isten cserbenhagyott vagy megbüntetett volna, sokkal inkább a szeretetére, kegyelmére és mindentudására tudtam csak gondolni. Olyan érzésem támadt, mintha lelkileg egy mély kútba esnék, ahol zuhanok, zuhanok, és nincs megállás – aztán egyszer csak Isten kezét érzem és megfog, mielőtt agyonúznám magam.

„Segítségül hívtam nevedet, Uram, a verem mélyéről. Meghallottad szavam...közeledtél, mikor kiáltottam hozzád, így szóltál: Ne félj!” (Jer3,55-57)

Néha megrémülünk az utunk során felmerülő körülményektől, amikor ezek lesújtanak ránk. Félnünk, és ilyenkor egy biztos menedékhelyet keresünk.

„Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.” (Péld 18,10)

Amikor az előttem álló műtetre gondoltam, bizony félni kezdtem. Akkor eszembe jutott az, amit a kislányom szokott mondogatni: „Nem félek, mert Jézus segít nekem.” Rábíztam magam ekkor teljesen Isten kegyelmére, és igent mondtam az ő akaratára. Bármennyire fáj is a szívem és féltém, az a gondolat megvigasztalt, hogy a gyermekem jó helyen van Istennél, és hálát tudtam adni az ajándékba kapott közös hónapokért.

Másnap reggel két-három orvos és több nővér sürgölődött körülöttem a műtőben, mikor az altató orvosnő hirtelen odalépett hozzám, és egy meglepő kérdést tett fel nekem: „**Isten szereti magát.** Elhiszi? És azt is, hogy Isten odafigyel magára és megtartja?” Erre késlekedés nélkül, szívből azt válaszoltam, hogy „Igen, hiszem ezt, és most is Őhöz imádkozom.” Milyen meglepő fordulat! Isten egy bizonyágtétel-lehetőséget készített elő nekem, ott, akkor, az utolsó pillanatban a műtét előtt! És milyen jól esett, hogy megvallhattam ott a hitemet, tanúságot téve arról, hogy Istenhez tartozom!

Az operációnál nem voltak komplikációk, amiért hálát adtam Istennek. Bizony, Ő nem feledkezett meg rólam a bajban sem! Végig azt éreztem, hogy mellettem áll és támogat, és a megpróbáltatások közepette is vigaszt nyújt.

„Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszorít is, irgalmaz, **mert nagyon szeret**” (Jer3,31-32)

Karácsony Jézus születésének az ünnepe, de nekünk tavaly nagyon nehéz volt a karácsonyt átélni. Istenbe kapaszkodva, csak Vele együtt tudtam feldolgozni a gyászt és elkerülni a depressziót.

„Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz” (Jer 3,25).

Azóta eltelt egy év, ismét közeledik a karácsony ünnepe. Ez mégis más lesz, hiszen most egy reményteljes lelkülettel készülünk rá. A próbából hitünkben megerősödvé léptünk ki, és a jövőnköt is újraterveztük. Isten nagy csodát tett velünk, és egy örömteli ajándékot készített el számunkra. Erre az idei karácsonyra hálás szívvel, nagy örömmel készülünk, mert ismét gyermeket várunk!

Kegyelmes és megtartó az Úr! Nagy az Ő szeretete és gondviselése irántunk, még a próbákban is!

„**Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztályrészem – mondom magamban – ezért benned bízom**” (Jer 3,22-24).

Marzahn Szilvia és Családja

Elfújta a szél...

A legidősebb kisfiam csodálatos gyógyulásáról írok. A probléma már kiskorában kezdődött. Voltak dolgok, amikhez erősen ragaszkodott, s már akkor kiderült, hogy ezek a cselekvéssorozatok túlnőnek az egészséges napirendhez való ragaszkodáson.

Talán az óvodába kerülésnél kezdődtek a furcsa történések életében. Az új közeg, az anyától való elválás, a stressz, valamint az óvó néni nem szeretése és a tőle való félelem olyan rituálék kialakulásához vezetett, amit én már lassan követni sem tudtam. Ez ilyesmiket jelentett életében:

csak egy adott módon állhatott a sál, mindig kétszer tépőzárta a cipőjét, elengedhetetlen volt a rituális integetés, bizonyos dolgok szisztematikus gyűjtögetése, a rendmánia és a tárgyak háromszori megérintése. Ha ezek nem következtek be valamiért, hiszti és sírás lett belőle. A logopédus nénitől kértem segítséget, és voltunk ideggyógyásznál is. A végén derült ki, hogy a feszültségeit vezeti le ilyen módon. Azt mondták, ne törődjek vele, ha nagyon gyakoriak lesznek az esetek, akkor adjak nyugtatót. – Persze, nem adtam, de engem annál inkább zavar mindez.

Azt hiszem, hogy ez az a bizonyos OCD szindróma volt, tehát a kényszerbetegségek egy megnyilvánulása. Nagycsoport végére egy lapot tele tudtam írni a „rigolyákkal”, amik ugye mindenkinek vannak, de nem ennyi! Zavart engem is, de láttam a gyereken, hogy őt is terheli. Benne volt egy megmagyarázhatatlan erő, ami mindig a kényszeres cselekvésre készítette.

Aztán jött az első osztály, minden jól ment, a rigolyáknak egy időre búcsút intettünk. Már úgy voltunk vele, hogy kinőtte. Aztán másodikos lett, valami megint történhetett, mert elkezdtek újra jönni a kényszeres cselekvések, amik persze elég látványosak voltak a tanító nénik és az osztálytársak felé is. Féltem, hogy gúny tárgyává válik a gyereken. Gondoltam, hogy pszichológushoz viszem, persze előtte sokat imádkoztam érte, hogy boldog, kiegyensúlyozott gyerek lehessen. A pszichológus néni nagyon kedves volt. Elmondtam neki, hogy református keresztyének vagyunk, miben hiszünk és milyen problémák voltak a családban a másik gyerekekkel, aki időközben más terheltségből szabadult meg. A pszichológus néni megnyugtatót, hogy ő is keresztyén, nem ír fel semmilyen gyógyszert a gyerekeknek, majd lassanként feltárja a problémát és lesz valami stresszkezelés.

Viszont ezzel párhuzamos időben írtam a Mai Ige imaszolgálatának is, hogy imádkozzanak a gyerekeimért. A templomban egy szombati alkalommal lelkipásztorunk is megkérdezte, hogy van-e valakinek valami baja, hogy imában hordozzuk Isten előtt. Én már a padban imádkoztam előtte ezért, és elhittem az Úrnak, hogy, ha ketten vagy hárman egy akarattal vannak a földön valamiért, akkor az meglesz. Szóval, tudtam, hogy most kell szólnom! Imádkozott érte a lelkipásztor, a felesége és az egész gyülekezet. Tudtam, hogy kész, elvégeztetett, Isten cselekedni fog! Az összes rigolya, kényszeres cselekvés egy hét alatt úgy nullára redukálódott, hogy a gyereken semmit sem tudott róla. Persze, aztán elmondtam neki, hogy az Úr meggyógyította. Örült neki, mindenkinek elmesélte, hogy Jézus meggyógyította a „rigolyából”. A pszichológus néni is elmeséltünk mindent. Azt mondta, hogy nem kell többet járni hozzá, mert Kende amúgy sem szeret rajzolni, ott pedig azt kellett csinálnia.

Azóta eltelt több, mint fél év. Az ördög nem alszik, ahogy ezt mondani szokták. Néha jön a kísértés egy-egy újbóli kényszeres cselekvésre, de elég emlékeztetni Kendét arra, hogy Jézus már meggyógyította, ezért ne kezdjük ismét a régi dolgokat. És akkor az egészet, csak úgy elfújja a szél...

Niklné Szabó Aliz

Bűnbánat és megújulás

Az ördög jól tudja, hol vannak a gyenge pontjaink, nekem a „nagy igazságért” való harcaim és a nyelvem. Az elmúlt héten a gonosz ezt ki is használta bennem. Úgy éreztem, megbántották azokat, akiket szeretek, a nagy családomat, ezért igazságot akartam szolgáltatni a magam módszereivel, amelyek nem igazán az Úr szerint valók. Persze erről az Urat nagy buzgóságomban elfelejtettem megkérdezni. Egész héten nem volt békességem, nem értettem, miért. Aztán a szombati alkalom előtt szólt az Úr az egyik testvérnőm keresztül: *„Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez”* (2Tim2, 4-5).

Csak az Úr harcait harcolva jutunk győzelemre és nem a személyes harcainkban. Nagyon hálás vagyok, hogy Isten Lelke nem hagyott nyugalmat, amíg ezt fel nem ismertem. Az 51. zsoltár szerint ma már újra az Úr szabadításának öröme van bennem. Dicsőség az Úrnak, és hála a testvérekért, akik szeretettel tudnak figyelmeztetni, ha eltévedünk.

Májerné Hajni

GYŰLKEZETI SZOLGÁLATOK

Énekeljetek Istennek!

„Énekeljetek Istennek, zengedeztetek az ő nevének; csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át, akinek Úr a neve, és örüljete elötte” (Zsolt 68,5).

A Biblia a teremtéstörténettel kezdődik: *„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztá volt, és sötétség volt a mélység színén, és az Isten Lelke lebegett a vizek felett. És monda Isten: Legyen világosság:*

és lett világosság.” – Az Úr mindig KIMONDJA, mi történjen, mi keletkezzen. Tehát a teremtés hanggal kezdődik. A hang természetes része minden istentiszteletnek, és a természettel összhangban élő ember egész életének is.

Énekelünk örömeinkben és bánatunkban. Énekelhetünk otthon és közösségben is. Nemzeti ünnepeken a Himnuszban egy nép egyesül imádságban. Az istentiszteletben hangos imát mond a lekipásztor, a gyülekezet és a kórus pedig dalokban imádkozik.

Ha jól végezzük a szolgálatot, a gyülekezet is érzi a zenében jelentkező kegyelmet, áldást. *„Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen.”* – olvashatjuk Jakab levelében (Jak 5,13). A zene ilyen módon gyógyíthat bennünket, közvetlenül észleljük, ha a lelkünk megnyugszik, testünk harmonikusabban működik, örömet élünk át az éneklőkkel. Ez egyértelműen, mindenki számára érezhetően jelentkezett a közelmúltban az Immanuel kórust hallva gyülekezetünkben. Aki énekel, a teremtés nyelvén szólalhat meg, aki zenét hallgat, a teremtett világot hallgathatja. Az Úr a teremtés csodáját közvetítette felénk általuk.

A hatvani református egyház kórusát 2009 márciusában indítottuk útjára. Gyülekezetünk énekelni szerető tagjaiból verbuválódunk, változó zenei képzettséggel. Azóta énekelünk a templomban istentiszteletek alkalmával, általában egyházi ünnepeken, újabban havonta egyszer.

Összetételünk folyamatosan változik: van egy állandó mag az induláskor az első hívó szóra érkezett nőkből. Többen énekeltek köztünk hosszabb-rövidebb ideig, kipróbálva, milyen ez a szolgálat. Az utóbbi időben énekelnek velünk férfiak is. Így teljesebb hangzás érhető el. Bárki énekelhet velünk, aki kedvet érez hozzá. Nem feltétel különösebb zenei képzettség, az egyes szólamokat hallás után tanuljuk meg, a gyakorlat során pedig megtanuljuk, hogyan és miért érdemes a kottát is nézni. A zenei hallás, az intonációs készség fejlődik. A kórus célja az istentisztelet támogatása. Ezért a próbáinkat vasárnap reggel 9 órakor kezdjük. Imádság után mindig áténekeljük az adott alkalom dicséreteit. Ritkán énekelünk zsoltárokat, dicséreteket mutatunk be, és többszámú kórusművek előadására is vállalkozunk.

„Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is” (1Kor 14,15).

Énekelünk, pontosabban énekekben imádkozunk, és ezzel az erővel dicsőítjük Istent és próbáljuk formálni, szebbé tenni a körülöttünk levő világot.

Kövári Éva

Örülök, hogy részese lehettem ennek a rendezvénynek, remélem, jövőre is sor kerülhet a Kornéliusz evangelizációra.

Mozsárné Csalók Ágota, Apc

SZÓRVÁNYAINK ÜZENETE

Kornéliusz evangelizáció Apcn I.

2015. július 7-én és 9-én Kornéliusz evangelizációt tartottunk Apcn. Otthonunk udvarát nem találtam alkalmasnak a kis hely miatt, ezért egy kedves barát házának udvarában rendeztük meg az összejövetelt, csodaszép füves, szellős udvarban. Nagy várakozással és sok-sok imádsággal készültem és hívtam barátokat, szomszédokat az alkalomra. Kis meghívókat is készítettem, amire időpontot, helyszínt és ígét is írtam.

"Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr"

"Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli Őt és igazságot cselekszik" (ApCsel 10).

Voltak, akiket nagyon vártam, de sajnos nem jöttek el, és volt olyan is, akiről nem gondoltam, hogy eljön, de ott volt.

Koreai missziós csoport érkezett Milánóból. Rövid bemutatkozással kezdtünk, majd közösen énekelünk, Kim YeLin kísért szintetizátorral. Készültünk kis enni-innivalóval is, de a nagy meleg miatt inkább az innivaló fogyott. Bizonyoságteteleket hallgattunk meg, majd bemutatták nekünk Milánó nevezetességeit képekben. Egy csodálatos hangú énekes is volt a csapatban, aki megörvendeztetett minket néhány gyönyörű dallal. Rövid igehirdetés után beszélgetéssel zárult a kellemes délutáni együttlét. - Ahogy lelkipásztorunk mondta: kezdetnek jó volt!

Kornéliusz evangelizáció Apcn II.

Az a megtiszteltetés ért, hogy júliusban saját otthonunk udvarán láthattam vendégül a Milánóból érkezett dél-koreai testvéreket, akik Isten Igéjét, gyönyörű dalokat, és hitükről elmondott személyes vallomásokat hoztak számunkra.

A Kornéliusz evangelizáció lényege az, hogy a bibliai Kornéliusz százados példáját követve meghívjuk családtagjainkat és szomszédainkat saját házukba Isten Igéjének meghallgatására, várva Isten meglepő szeretetét és Szentlelkének kiadását.

Szerettem volna ismerőseimnek megmutatni kis gyülekezetünket is, hiszen falunkban csak katolikus templom van, s azért imádkozunk, hogy mindenki megismerje azt az Úr Jézust, akiben én is megtaláltam életem értelmét.

Énekléssel kezdtük az összejövetelt, majd a két bizonyoságtétel után a vendég lelkipásztor lap-top segítségével bemutatta Milánó nevezetességeit, s elmondta keresztyén vonatkozásait is. Az igehirdetés a hitről szólt az Ef 2,8 alapján: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van”.*

Az igehirdetés mélyen érintett bennünket. Majd ismét énekelünk és felajánlottuk a vendégeknek a megtérés lehetőségét. A végén beszélgettünk. Mint házigazda, én is elmeséltem, miként jutottam el az Úrhoz.

Nagyon áldott délutánt tölthettünk el így együtt.

Köszönöm a szervezőknek, hogy én így szolgálhattam az Úrnak! Reménységem szerint két kedves ismerősömet sikerült közelebb hozni gyülekezetünkhöz és Jézushoz. Imádkozunk együtt azért, hogy minél többen rábredjenek arra, hogy az Úr nélkül nincs élet!

Gazda Tiborné Izabella, Apc

Koreai testvérek szolgálata Bátonyterenyén

Augusztus második hetében gyermekekért folytattunk missziót. A szolgálatokban Budapestről és Szöulból érkezett koreai keresztyén fiatalok is segítségünkre voltak.

A missziót a lelki háttér megalapozásával kezdtük; a város szélén lévő Sulyom dombról imádkoztunk Bátonyterenyéért; a családokért, az önkormányzatért, a helyi problémák megoldásáért és a gyerekhét résztvevőikért.

A napi bibliai témájú történetek és a hozzájuk kötődő gyerekénekek tanításait szórványunk tagjai végezték, a koreai testvérek a kézműveskedésben és a játékokban segítettek.

Keresztyén testvéreink krisztusi szeretettel történő szolgálata áttörte a nyelvi és a kulturális gátakat; így a bátonyi gyerekek sokszínű, tartalmas, élménydús foglalkozáson keresztül ismerkedhettek meg Istennel, és tapasztalhatták meg a keresztyén szeretetet.

A szolgálattelvők találkoztak a gyülekezettel is egy délutáni istentisztelet keretében. Az alkalom végén még nagylelkű adományukban is részesülhettünk, melyet igyekszünk a helyi szolgálatok segítésére felhasználni.

Istennek legyen hála koreai testvéreinkért és szolgálatukért!

Pádár Zoltán *beosztott lelkész*

Felelős szerkesztő: Dr. Tatai István
Tördelő-technikai szerkesztő: Petrovics Benedek
Nyelvi korrektor: Kővári Éva
Honlapszerkesztő: Fonyódi Imre

Kiadó: Hatvani Református Egyházközség
 Szerkesztőség: 3000 Hatvan, Dózsa tér 9. Telefon: 37/342-327
 A Hatvani Református Egyházközség számlaszáma: 11705008-20381477
A LÁMPÁS honlapunkon is olvasható: hatvanref.hu
A cikkeket a hatvan@reformatus.hu címre várjuk.

**Munkatársak: Bo Kyeung, Fonyódi Imréné,
 Kuti Marietta, Nagy Zsuzsanna,
 Pádár Zoltán, Tóth László**

HIVOGATÓ

Ünnepi alkalmaink decemberben:

- **6-án vasárnap 4-kor**, templomunkban „adventi készülődés a léleknek is” vendég: Bartók Béla Konzervatórium diákjai és Dr. Szűcs Ferenc professzor
- **19-én szombaton 4-kor** Családi-szórvány karácsony templomunkban
 Autóbusz indul: Bátonyterenyéről 14:30,
 Tarról 14:40,
 Pásztórol 14:45,
 Jobbágyiból 15:00.
- **A szórványokban a szokott rend szerint lesznek istentiszteletek.**
 Kerekharaszton 13-án 3-kor
 Önkormányzati tanácsteremben
 Ecséden 16-án 3-kor;
 Petőfibányán 20-án 3-kor;
 Heréden 25-én fél 9-kor;
 Bátonyterenyén 25-én 10-kor;
 Jobbágyiban 25-én 3-kor;
 Taron 25-én 3-kor;
 Szirákon 26-án 10-kor;
 Pásztón 27-én 3-kor;
 Apcon 27-én fél 5-kor;
- **Hatvani ünnepi istentiszteleteink.**
 24-én Szentestén 6-kor;
 25-én és 26-án
 Karácsony mindkét napján 10-kor;
 31-én Óév este 6-kor
 január 1-én Újév 10-kor

Több mint reménység, mit igéd kínál,
 Több mint értelem, mit a szívünk diktál,
 Több mint, gazdagság mely a lélekben fogan,
 Több mint szabadság, ha Hited már van.